

opusdei.org

ČLENOVÉ

Věřící patřící k prelaturě Opus Dei chtějí žít podle spirituality Díla, aby mohli uprostřed sekularizované společnosti vést důsledně křesťanský život, a takto se následováním Krista snažit o posvěcování sebe a lidí ve svém okolí.

13.10.2018

a) Různorodá realizace jednoho a jehož povolání

Zapojili se do Opus Dei, protože se chtějí plně oddat Bohu a hledají co

možná nejdokonalejší plnění svých úkolů v rodině, společnosti a zaměstnání pomocí uvědoměle přijatého vztahu, což není nic jiného, než snaha dělat uprostřed všedního křesťanského bytí konkrétní pokroky. "Od roku 1928", jak se vyjádřil zakladatel Opus Dei, "říkám, že všechny pozemské cesty mohou být cestami Božími a že svatost není výsadou vyvolených. Vlastním jádrem specifické spirituality Opus Dei je posvěcování každodenní práce. Předsudek, že obyčejní věřící by se měli omezit jen na to, aby pomáhali duchovenstvu v plnění církevních úkolů, by mělo mizet. Je potřeba ukázat, že lidé musejí být svobodní a svobodnými se musejí cítit, aby mohli dosáhnout i nadpřirozeného cíle -v oné svobodě, kterou pro nás získal Kristus" (Rozhovory s msgr. Escrivá de Balaguerem, Kolín n. R., 1981, č. 34).

Členové Opus Dei, ať již kněží, laici, ženatí, nebo svobodní, se zavazují, že budou žít podle křesťanských ctností odpovídajících jejich osobnímu stavu, a kromě toho budou v individuálních životních poměrech připravovat živnou půdu pro apoštolát. Různorodost osobních poměrů a situací určuje také rozličnou intenzitu účasti na apoštolském působení. Většinu prelatury tvoří ženatí členové. Ti patří k Dílu jako supernumeráři. Ostatní, numeráři a přidružení, kteří zvolili celibát, jsou podle potřeby k dispozici zejména zájmům relaturya mohou věnovat více času vzdělávání ostatních členů, stejně jako apoštolské činnosti Díla.

Věřící patřící k prelatuře Opus Dei se od sebe navzájem velmi liší, stejně jako členové kteréhokoliv světského společenství s vlastní jurisdikcí, např. příslušníci diecéze. Jsou zde muži i ženy, mladí i staří, svobodní i ženatí.

Vykonávají nejrůznější povolání, zaujímají různá sociální postavení. Jsou zde lékaři, inženýři a právníci, stejně jako rolníci, dělníci z továren, horníci a úředníci. "Kdo se chce stát členem Opus Dei," píše Escrivá v roce 1954, "potřebuje k tomu jen pevné předsevzetí, že bude odpovídat na Boží povolání, které jej zve, aby hledal plnost křesťanského bytí ve svých osobních životních a pracovních poměrech ve shodě s duchem Opus Dei. Právě proto k Dílu náleží muži a ženy nejrůznějšího postavení. Vždyť ten, kdo nám dává povolání je samotný Bůh, a... Bůh nebere zřetel na osobu" (Dopis, Řím, 31.5.1954).

Opus Dei tedy nikdy není záležitostí uzavřené skupiny nebo "elity" a ani jí nemůže být; vždyť poselství, jehož jádro spočívá v posvěcování práce uprostřed světa a všedního dne, se obrací ke každému, kdo vážně usiluje o činnost, kterou lze morálně obhájit.

To je důvodem, proč v apoštolské práci Opus Dei nemůže existovat žádná otevřená ani skrytá diskriminace a je otevřena lidem ze všech "pater společnosti" a přeje si spolupůsobení jich všech, což je dáno podstatou jeho poslání.

b) Začlenění do Opus Dei a vztah

Začlenění do Opus Dei se uskuteční na základě vzájemného trvalého smluvního vztahu mezi prelaturou a věřícím, který si na základě svobodného rozhodnutí přeje být přijat.

Prelatura se zavazuje, že svým věřícím bude poskytovat ustavičné náboženské, duchovní, asketické a apoštolské vzdělání a s pomocí duchovenstva prelatury je bude pastoračně zaopatřovat.

Věřící vyjádří svou připravenost dodržovat požadavky askeze, apoštolátu a vzdělání, které jsou

zakotveny ve zvláštním právu prelatury.

K asketickému životu členů patří pevně stanovený denní režim, který je však možno "pružně" přizpůsobovat, obsahující mimo jiné mši svatou, rozjímání, duchovní četbu a modlitbu růžence, k tomu patří upřímné úsilí žít v každodenním, normálním občanském životě podle všech lidských a křesťanských ctností.

Odhodlání, nechat se na pevném základě církevního učení duchovně vzdělávat, zahrnuje připravenost každého člena, že k tomu použije prostředky, které zajišťuje a nabízí prelatura.

Všichni křesťané mají právo a povinnost provádět apoštolát, to znamená napomáhat mezi lidmi šíření Božího království na zemi. Od členů Opus Dei se očekává, že tento základní křesťanský postoj projevují

při své každodenní činnosti a ve svém jednání.

c) Rozličnost osobních poměrů

Jednotný životní styl vlastní členům Opus Dei neexistuje. Mají jako všichni ostatní lidé svůj domov tam, kde to podle svého osobního rozhodnutí považují za vhodné, u příbuzných, v blízkosti místa zaměstnání nebo tam, kde se jim to zdá být správné z jiných rodinných či pracovních důvodů. Jen poměrně málo členů Opus Dei bydlí společně: numeráři, pokud to vyžaduje činnost na vzdělávacích úkolech a v apoštolských iniciativách apoštolátu. Pro ženaté a vdané členy Opus Dei je jejich přirozeným domovem samozřejmě rodina.

Tato rozdílnost platí odpovídajícím způsobem i v ostatních oblastech "sociálního chování": členové Opus Dei bydlí, jedí, oblékají se, pracují a pěstují společenské styky stejně jako

ostatní spoluobčané. Opus Dei nepředepisuje žádné určité vnější životní zvyklosti. Jeho členové nenosí odznaky, ani je nelze poznat podle jiné viditelné "zvláštnosti". Důvodem je zdůraznění následující úvahy: účel existence Opus Dei spočívá hlavně v tom, aby se jeho členové a všichni lidé, kteří s Opus Dei přijdou dostyku, naučili odhalovat, co Bůh jednotlivě od každého z nich očekává, a aby byli posílení pro plnění příslušných nároků Ježíše Krista na jejich specifickou, neopakovatelnou životní situaci. K charakteristickým znakům Opus Dei proto patří velká úcta k osobnosti každého jednotlivce, který je svou oddaností Kristu podle ducha Díla chráněn před zármutkem, posilován a bohocován.

d) Svoboda v zaměstnání

Členové Opus Dei jsou normálními občany státu nejrůznějších zaměstnání. Mnozí z nich se zapojili

do Díla v době, kdy již naplno provozovali své povolání, a samozřejmě i nadále okračují v činnosti, s níž srostli a jež je i určitým způsobem zformovala. Mladí lidé, kteří vstupují do Opus Dei, se v průběhu let rozhodují o svém dalším osudu, pracovních záměrech a pracovišti natolik svobodně, jako by nikdy nepřišli do styku s Opus Dei. Ze strany prelatury nedostávají členové v otázkách rozhodování ohledně zaměstnání ani pokyny, ani podporu. Ve věcných otázkách zaměstnání skládají účty svým příslušným nadřízeným, zaměstnavatelům nebo obchodním partnerům, nikoliv organizaci Opus Dei. Prelatura a zaměstnanecká, popř. výdělečná činnost jejich členů, lhostejno jaký je její charakter, se proto nikdy nemohou propojovat ani křížit.

Také v politické sféře jednají věřící prelatury Opus Dei bez jakéhokoliv omezování své osobní svobody.

Rozsáhlá pluralita názoru patří proto k základním rysům ducha Opus Dei. Necelé dva roky po založení Opus Dei píše Escrivá de Balguer: "Pro DÍlo není problémem to, že jsme rozličných názorů. Zde se naopak může projevit dobrý duch ryzího soužití a úcta k zákonné svobodě každého jednotlivce, neboť kde je Duch Páně, tam panuje svoboda (viz 2Kor 3,17) "Dopis, Madrid, 24.3. 1930).

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/3-clenove/> (28.03.2025)